

**TÍTOL: LES AQUAREL·LES D'ISOLDA BULLOW: REGAL A RICHARD WAGNER  
EN EL SEU 67 ANIVERSARI (PRIMERA PART)**

AUTOR: *Eva Muns*

*A causa de la llargària d'aquest text, publicarem aquest tema en tres números consecutius de la Wagneriana. A més inclourem només una part de les aquarel·les.*

En la celebració del 67è aniversari de Wagner, el 22 de maig 1880, a Nàpols, Isolda, la filla de Cósima i Bulow, de 15 anys, va regalar a Wagner 64 aquarel·les que representaven moments de cada any de la vida de Wagner. Per descomptat els dibuixos són naïfs però de gran significat cadascun, doncs recorden fets, textos, obres i actes de Wagner de cada any.

Aquest tema ens era totalment desconegut ja que aquestes obres no es van ensenyar al públic fins al 1983 per part de Dagny Ricarda Beidler, nascuda el 1942, néta d'Isolda, que les va mostrar per celebrar el bicentenari de Wagner. A més, no es van editar fins al 2013.

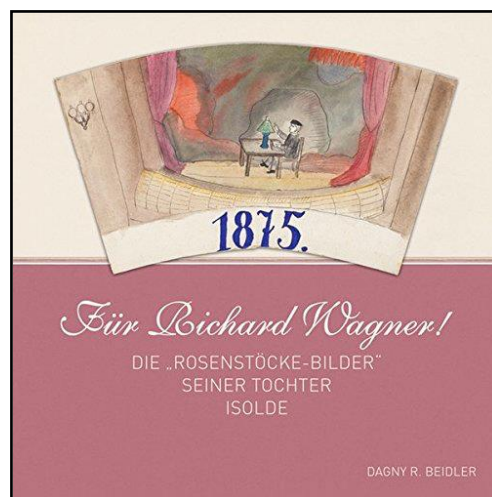
És interessant veure com Isolda representa els diversos anys de Wagner, moltes vegades amb temes poc coneguts.

Vam tenir la primera notícia gràcies a la "Wagner Revue" del Cercle Richard Wagner Lió, 9 rue Mareschal Leclerc, 69500 Bron, France, el número del 2022.

És la continuació de la publicació "Wagneriana Acta" després de la mort del seu fundador i animador, Henri Perrier. Reuneix ara els textos de les ponències de la Journée Wagnerienne de Lió de cada any, gràcies a la tasca de continuació de la seva dona, Chantal Perrier.

En aquesta revista s'hi incloïa un magnífic article d'Eva Perrier titulat "Le cadeau d'Isolde: Richard Wagner a aquarelles", on es descriu i reproduïen 26 d'aquestes aquarel·les i explicació del contingut.

Era realment una llàstima no tenir totes les 64 aquarel·les, però ens va informar Eva Perrier que existia el llibre "Für Richard Wagner! Die "Rosenstöcke-Bilder" seiner Tochter Isolde" (Per Richard Wagner: Les aquarel·les roses de la seva filla Isolda) editat a Köln-Böhlau l'any 2013. Va ser possible comprar-lo de segona mà, encara que nou, a [booklooker.de](http://booklooker.de) Gràcies a això, podem disposar de totes les aquarel·les i de les seves explicacions.



**L'AUTORA I L'ENTREGA DE LES AQUAREL·LES**

*Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. 08080 Barcelona  
<http://www.associaciowagneriana.com> [info@associaciowagneriana.com](mailto:info@associaciowagneriana.com)*

Els dibuixos tenen forma d'etiqueta trapezoidal per il·lustrar uns gerros de roses.

El dia del 67è aniversari de Wagner aquestes aquarel·les anaven en 64 gerros amb roses, que es van lliurar a Wagner en celebrar-ho amb 14 convidats (la seva família més Maldiwa von Meysenburg, el filòsof i perceptor de Siegfried von Stein, els compositors E. Humperdink i M. Plüdemann, el pintor Paul Joukowsky, el pianista J. Rubinstein i el doctor Hartmann).

Wagner va recordar la seva vida i els seus moments més durs i agitats fins a aconseguir la pau de llavors. Després música, Rubinstein va tocar al piano el tema de la Noies Flors del Parsifal per simbolitzar les 4 filles de Còsima.

Més tard un passeig amb barca amb cançons napolitanes. A la tornada Rubinstein va interpretar els acords del primer acte del Parsifal, quan s'obren les portes del Graal, mentre E. Humperdink i M. Plüdemann a l'unísó com a cavallers del Graal, Wagner cantava per torns, Gurnemanz, Titurel i Amfortas, a més les filles donaven les veus dels àngels.

No eren 67 els dibuixos ja que hi ha 3 anys sense aquarel·la, a causa de ser els de la primera infantesa de Wagner, quan res no calia explicar.

L'autora va ser una nena, llavors de 15 anys, Isolde von Bülow ("Isolde" Josefa Ludovika von Büllow), també coneguda com a Isolde Beidler (1865–1919), filla de Hans von Bülow i Còsima Liszt, va ser la dona del director de orquestra Franz Philip Beidler.

Ella i la seva germana Eva van adoptar pel seu compte de vegades el cognom Wagner però Còsima només va reconèixer Siegfried Wagner com a únic fill de Wagner. La reclamació d'Isolde en un sonat judici contra la seva mare el 1913 no va ser acceptada per el jutjat la paternitat de Wagner per a Isolda.

Isolda i Franz Philip Beidler van tenir com a fill "Franz" Wilhelm Beidler (1901 – 1981) que va tenir una filla Dagny Ricarda Beidler el 1942. Aquesta néta d'Isolda Büllow és la que tenia les aquarel·les.

Recordem les altres tres filles de Cosima i Büllow:

- Daniela von Bülow (o Daniela Senta von Bülow Liszt), també coneguda com Daniela Thode (1860-1940), va ser la primera filla del director d'orquestra Hans von Bülow i Còsima Liszt.

- Blandine von Bülow (1863-1941)

- Eva von Bülow, també coneguda com Eva Chamberlain (Tribtschen, 17 de febrer de 1867 – Bayreuth, 26 de maig de 1942), es va casar amb H S Chamberlain.



## LES AQUAREL·LES

Descriurem els temes de les aquarel·les, que ens donen, a més, una visió de vegades poc coneguda de la vida de Wagner.

**1813:** Es representa el naixement de Wagner. Un bressol amb les inicials RW gravades, vigilat per un lleó vermell i un de blanc, ja que Còsima va escriure que Wagner

*Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. 08080 Barcelona*  
<http://www.associaciowagneriana.com> [info@associaciowagneriana.com](mailto:info@associaciowagneriana.com)

va néixer al segon pis d'"El lleó Vermell y Blanc', encara que a la façana de la casa només hi havia un lleó, però Isolda en va voler posar dos. A la part superior, al cel blau, hi ha set estrelles, la constel·lació del Gran Carro, en alemany 'Die grosse Wagen', estrelles que Wagner anomenava "Die grosse Wagner", ja que representaven per a ell els 7 membres de la família: Cósima, Wagner i els 5 nens.

I un toro blanc, en aquell temps el 22 de maig entrava al signe zodiac del Tauré.

**1814:** La mare de Wagner, Johanna, amb ell nadó Richard als braços, seguida dels dos lleons. No hi ha el pare perquè havia mort just aquell primer any. Al fons el paisatge de la ciutat de Leipzig.

**1815/16:** La vista de la ciutat mostra Dresden, on va créixer Richard. El Zwinger i el pati de cavallerisses del castell són clarament visibles. Per a la representació, Isolda probablement va utilitzar fotografies que col·leccionava el seu pare. Al centre de la imatge hi ha Ludwig Geyer amb el seu escut d'armes. Aquest és un autoretrat que va pintar cap a 1806. Richard va rebre inicialment el nom del seu padrastre, Geyer, i va ser presentat amb aquest nom el 1816 al compositor Carl Maria von Weber.

Només més tard el nen va tornar a fer servir el cognom "Wagner".

L'encant i les obres tràgiques del teatre on treballava Geyer van exercir una gran fascinació al petit Richard que el va acompanyar durant tota la vida.

**19/18/18:** Wagner va començar a dictar la seva autobiografia a Munic l'any del naixement d'Isolda, 1865, perquè el seu benefactor, el rei Lluís II, ho havia volgut en aquell moment.

El 1817, Richard va començar l'escola amb el nom de Richard Geyer. Les escoles, així com els estudis regulars, mai no van ser les seves coses preferides, per la qual cosa Isolda prefereix renunciar a una visió d'una institució educativa i, en canvi, centrar-se en la vida familiar.

La família es pot veure a la sala d'estar i Geyer sembla estar explicant als nens qui és el personatge d'un quadre, mentre que la mare en primer pla sosté la petita Cäcilie als braços.

Amb les pintures a la paret, Isolda assenyala el talent de Geyer com a pintor.

Wagner també parla del talent poètic que va permetre a Geyer pujar a l'escenari com a actor dues vegades per setmana, on interpretava els dolents més insidiosos com Yago, Alba, Franz Moor (el malvat de 'Los Bandidos' de Schiller) o el President a 'Kabate i Liebe' (obra de Schiller).

Malauradament, la doble càrrega d'actuar i pintar va esgotar la seva força física massa aviat.

**1820:** Molt jove Wagner va fer d'actor de teatre, en una peça musicada per Carl Maria von Weber, al centre es veu l'escenari amb el nen.

Al costat dret el nen Wagner menjant la recompensa, un Bretzel.

A l'altra banda un retrat de Barba Blava, que era el personatge de la primera òpera a què Wagner va assistir, una òpera de Gétro al teatre de Dresden el 1818, al final de la



qual Wagner repetia quan una porta s'obria "Pèrfida, Tu has obert la porta! Moriràs, si, moriràs!".

Un altre tema és que una vegada Wagner va participar en una obra titulada "Menschenhauss uns Reue" (Misantropia i Remordiment). Per assajar-la no va poder fer els deures, i quan li van retreure va dir que era per assajar "Menschen aus der Reihe" (Homes fora de lloc), equivocant-se del títol, i deixant perplex el professor. Aquestes paraules però en singular: "Menchen aus der Reihe" (Home fora de lloc) són a l'aquarel·la, i és Wagner el que estava fora de lloc confonent les paraules del títol.

**1821:** Wagner va entrar a l'Escola, amb el professor Wetzels. Aquest professor explicava contes i novel·les juvenils a les tardes, on Wagner va quedar fascinat pels relats de Robinson Crusoe (a l'esquerra de l'aquarel·la un dibuix de Crusoe i els seus animals de companyia), biografies de músics, temes històrics, etc. A la dreta un tema



que va impressionar Wagner, la guerra dels grecs contra els turcs,

Al centre és al professor cantant cançons als nens i ensenyant música a Wagner. Aquell any va emmalaltir i va morir el padrastre, Ludwig Geyer, que es va preocupar molt per l'ensenyament de música a Wagner. Richard, la tarda abans de la mort de

Geyer, li va mostrar els seus avenços al piano. Hi ha un text que diu "Sigueu sobretot fidels i honestos", paraules que, escrites en alemany, mostra un àngel al cel de l'aquarel·la, la música era d'una ària de Papageno de 'La Flauta màgica'

La mort de Geyer va impressionar molt Wagner, que preguntava sobre el cel i els astres, per això al cel de l'aquarel·la hi ha una multitud d'estrelles.

**1822:** Al centre notes musicals preses del començament del Jagerchor (Cor de Caçadors) de 'Der Freischütz', Isolda va il·lustrar l'escena sobre aquesta música. L'òpera es va estrenar al gener a Dresden. Wagner va quedar captivat per la música de Weber des d'una edat primerenca i la influència de Weber és evident a les seves composicions.

Sota les notes, els acròbates realitzen equilibris sobre un cable. Richard els mirava amb sorpresa. Un equilibrista local, que caminava penosament de torre en torre amb una por mortal, va despertar la passió de Richard per fer gestes similars durant molt de temps. [...] Fins avui subsisteix la meva inclinació a complaure les meves luxúries acrobàtiques" (ML, p. 14). Judith Gautier indica en els seus records que quan Wagner va enfilar-se pel mur de la casa a Trlbschen, Cósima li va dir que no li fes cas, en cas contrari no s'aturaria.

A la imatge de la dreta hi ha el seu oncle Adolf, amb un barret de feltre alt i punxegut, clarament reconeixible al dibuix. Wagner es va interessar pels seus llibres durant tota la vida.

A l'esquerra hi ha l'àvia de Richard, que no va saber la mort del seu fill gran. El noi, Wagner, que coneixia aquest tema, es va treure la cinta de dol i li va parlar del seu pare a Dresden, com si encara existís.

A l'anciana li agradava tenir pit-rojos voletejant lliurement en el seu fosc quart del darrere, els ocells sovint eren presa del gat, per la qual cosa Richard va fer un esforç per atrapar-ne de nous.

**1823:** Carl Maria von Weber, figura destacada a l'obra de Wagner, és objecte dues vegades en aquesta aquarel·la: una al medalló i després a l'esbós de l'esquerra.

A l'esquerra hi ha un home armat en uniforme i davant seu una figura fosca amb un barret de plomes. Al tercer acte de *Der Freischütz*, el caçador negre Samiel apareix de l'inframón. Ell podria ser aquell home.



Al centre, amb la Dresden Hofkirche al fons, hi ha el teatre de marionetes que va deixar el padastre de Richard, Geyer. Richard, amb força poca traça, va tallar les seves pròpies figures i va robar draps amb què va vestir els canells. Va escriure una obra de teatre de cavallers que, tanmateix, només va provocar el riure de les seves germanes.

A la dreta es reflecteix l'horror i la por als fantasmes que van enfosquir la infància de Wagner: "Recordo, quan vaig estar sol a l'habitació durant molt de temps i vaig fixar la meva atenció en objectes inanimats com a mobles, de sobte vaig cridar de por perquè em semblaven animats. No va passar una nit fins a la meva més tendra infantesa sense que despertés d'un somni fantasmal. que no acabava fins que una veu humana m'oferia descans" (MI., p. 19).

A sota hi ha un text molt curiós: "La gent pot fer qualsevol cosa si vol". Res comparable es coneix que ho digués Wagner. És poc probable que Isolda volgués posar una declaració filosòfica tan complicada a la boca d'un nen de deu anys.

Però potser aquesta dita prové del metge Arthur Lutze (1813-1870): "La gent pot fer el que vulgui, però ha de creure i confiar". Grans paraules per a un nen tan petit.

**1824:** Als 11 anys de Wagner va patir la mort sobtada d'un dels seus companys de classe.

Hi ha el nen Wagner davant del llit on jeu el seu amic mort, acompanyat de la Musa de la retòrica i l'eloqüència, Polymnia, ajudant-lo a inspirar una oració.

Es va fer a l'escola un concurs de poesia en honor de la víctima, Wagner va presentar el seu, però el professor va deixar vacant el premi. Wagner decebut va protestar, però el professor li va dir que havia de modificar algunes exageracions. Ho va fer i es va emportar el premi. Wagner considero aquest premi un signe de la destinació. "L'efecte d'aquest èxit va ser extraordinari, tant entre els meus companys de curs com entre la meva família: la meva mare va unir les mans amb fervor, i jo no vaig tenir més dubtes sobre la meva vocació, estava destinat a ser poeta".





**1825:** Al mig es pot veure Pegaso, el cavall alat de la mitologia. En ell cavalca l'heroi Belerofonte, sostenint el cap de la Quimera que va matar amb l'ajuda de Pegaso. Amb això, Isolda recorda l'entusiasme de Ricard per les llegendes gregues. Als tretze anys transcrigué els primers cants de l'Odissea i s'ocupà de la simbologia dels pobles antics.

A l'esquerra es reflecteix la seva religiositat,

el nen Richard agenollat davant de la creu de Jesús. Va escriure que "mirava amb anhel dolorós el retaule de la Kreuzkirche" i "desitjava amb entusiasme extàtic estar al lloc del Redemptor a la Creu" (ML, p. 27).

A les seves memòries afirma en retrospectiva: "Res em va commoure tant com la música de "Der Freischütz". També va veure sovint Weber passar per davant de casa quan tornava dels assajos. Sempre se'l va mirar "amb sant temor".

Ara insistia en les lliçons de piano, que la seva mare en realitat volia negar-li, per allunyar-lo de tot allò artístic i no augmentar la seva inclinació pel teatre. A l'edat de dotze anys, comprensiblement no estava interessat a practicar la digitació, però gaudia fent que l'homenatjat, Weber, toqués l'obertura a quatre mans.



El dibuix de la dreta fa referència al gran poema èpic, La batalla del Parnàs, que a Ricard se li va demanar que escrivís en hexàmetres, sense aconseguir passar de la primera estrofa. Segons la llegenda, les muses ajuden només els grecs.

**1826:** La germana de Wagner, Rosalía, s'havia instal·lat a Praga al teatre i la família, excepte Richard, que es quedava a Dresden, es va traslladar a Praga. Però Richard amb 14 anys volia anar a Praga i va marxar a peu cap a Praga amb un amic seu. Dormien de vegades al ras i pidolaven menjar. A l'aquarel·la es veu la ciutat de Praga molt ben dibuixada a l'arribada de Wagner, amb el seu amic i un músic amb arpa que el va acompanyar tocant-la durant les nits.

**1827:** El Diumenge de Rams, 8 d'abril, Wagner va ser confirmat a la Kreuzkirche de Dresden. Isolda va dedicar tota l'amplada del quadre a aquest tema.

L'acte de distribuir la Sagrada Comunió el va impressionar profundament: "L'emoció de les sensacions quan es presentava i rebia el pa i el vi, queden a la meva memòria per sempre" (ML, p. 27).

Mentrestant, la seva germana Luise havia rebut un compromís al Teatre de Leipzig i també havia esdevingut la núvia del ric llibreter Friedrich Brockhaus.

La mare es va instal·lar a la seva antiga llar amb Otilie i Cäcilie. Richard també es va mudar allà.

A Dresden va conformar un contacte cada vegada més gran amb el seu oncle Adolf, que devia haver estat un lector apassionat i havia escrit una traducció del 'Rei Èdip' de Sòfocles.

Wagner hi va veure un veritable esperit lliure. Allà passava les tardes amb una “hospitalitat amistosa i còmoda”.

Va ser el seu oncle Adolf qui va revelar al nen que la llibreria provenia de l'herència del seu pare i, per tant, li pertanyia. Aquest va ser el factor decisiu per a les activitats de col·leccionisme de llibres de Wagner i explica la important biblioteca de la Vila Wahnfried a Bayreuth, que també van poder utilitzar Isolda i els seus germans i que encara avui s'hi pot admirar.

**1828:** La família torna a Leipzig, i Wagner entra a l'escola de nou. Cada tarda acompanyava el seu oncle Adolf en un passeig. Adolf era un erudit, especialista en Shakespeare, i d'aquelles converses i ensenyaments, Wagner va acabar el seu primer drama “Leubald i Adelaide”. A l'aquarel·la a la dreta hi ha el retrat de Shakespeare i un esbós dels personatges d'aquesta obra. És un drama amb 42 morts i fantasmes, etc. però a la família no li va agradar el drama.

A l'esquerra, Wagner acompanyant el seu oncle en conversa.

**1829:** La il·lustració transmet diverses etapes de l'educació musical, literària i artística de Wagner aquest any: la 9a Simfonia de Beethoven, el seu quartet en el Mi bemoll major op.74, el retrat d'E. T. A. Hoffmann i una vista de la ciutat de Magdeburg.

El seu aprenentatge ara es va centrar completament en la música.

Es va dedicar als seus estudis amb gran fascinació, encara que només de la V i IX de Beethoven. Va copiar minuciosament les simfonies per apropiar-se aquestes obres. Ja que encara no existia una reducció per a piano a dues mans de la IX simfonia, en va compondre una i la va enviar a l'editorial Schott a Magúncia. Schott va respondre cortesament que l'obra encara no estava publicada, però que li oferia com a recompensa la partitura de la Missa Solemnis, que va acceptar feliçment. La partitura del quartet al Mi bemoll major de Beethoven li va ser lliurada per un músic de Magdeburg, perquè també pogués estudiar aquesta composició en detall.



La persona que salta sobre el pentagrama podria estar relacionada amb l'afirmació de Wagner de llegir E.T.A. Hoffmann va estimular immensament la seva imaginació.

Una gran experiència per a ell va ser l'actuació com a convidada de la cantant Wilhelmine Schröder-Devrient, que llavors tenia

24 anys, que va aparèixer en el seu paper de Leonore al “Fidelio” de Beethoven (miniatura a baix a la dreta). Amb la seva commovedora actuació, va proporcionar l'ímpetu per a les posteriors teories de Wagner sobre la representació musicodramàtica.

La representació de la Catedral de Magdeburg apunta al primer viatge artístic de Richard, que novament va emprendre a peu per visitar la seva germana Klara, llavors contractada al teatre d'allà.



**1830:** Les figures masculines amb túniques antigues, a l'esquerra, podrien referir-se a la representació de Braut van Messina de Schiller, en què la germana de Wagner, Rosalie, va interpretar Beatrice. A Richard li va agradar molt perquè l'obra està molt en la tradició de la gran tragèdia grega. Immediatament es va dedicar a compondre una obertura per a aquesta obra, que, tot i això, s'ha perdut.

Però també és possible que Isolda s'estigui referint a una lectura de Sòfocles de Wagner a la classe de grec.

Una Nova Obertura es reflecteix al mig de l'aquarel·la. És probablement l'Obertura en si bemoll major, que tampoc es pot trobar. Estava basada en els seus estudis de la IX simfonia de Beethoven.

Aquesta obertura la va dividir en tres elements diferents i volia assignar tres colors a cada part de la partitura, però el pla va fracassar perquè no va poder trobar tinta verda.

Richard havia deixat la Nikolaischule per Setmana Santa. Els èxits no van ser suficients per a l'admissió a la universitat. Després d'una pausa de dos mesos es va inscriure a la Thomasschule, on el seu professor d'harmonia, Robert Sipp, el va caracteritzar de la manera següent: "Entenia les coses ràpidament, però era mandrós i no volia practicar". Així que Wagner estava lluny de ser un nen prodigi.



El jove de disset anys va començar a interessar-se ara per l'esperit de l'època. La Revolució de Juliol va tenir lloc a París. Wagner va prendre partit pels revolucionaris. També van esclatar disturbis a Leipzig.

Una nit, la joventut acadèmica es va reunir al mercat i van cantar 'Gaudeamus igitur', van formar columnes i, reforçats per tots els joves que hi van poder assistir, van anar amb serietat i decisió des de la plaça del mercat fins a l'edifici de la universitat per dissoldre la manifestació allà. [...] "El meu cor batejava amb una emoció increïble mentre marxava cap a la presa de la Bastilla" (ML, p. 47f.). Aquesta escena s'il·lustra a la tercera imatge.

**1831.** Les aquarel·les de l'esquerra i la central en realitat pertanyen a temes de l'any 1832: les restes de l'exèrcit polonès derrotat "Polònia" van marxar per Leipzig i van despertar la llàstima de Richard. El seu cunyat Brockhaus va fer campanya per ells. A través d'ell, Wagner va arribar a conèixer i honrar els polonesos. El 3 de maig va tenir lloc el 40è aniversari de la fundació de la Constitució polonesa, per això els emigrants i simpatitzants van cantar la cançó "Tres de Maig" amb gran orgull.



La lluita polonesa per la llibertat va inspirar Wagner. Els polonesos van vèncer per poc temps la superioritat russa. Va sentir el posterior setge i captura de Varsòvia com una desgràcia personal.



A la dreta hi ha temes musicals, ja que la mare de Wagner desitjava que el cantor i director musical de la Thomaskirche, Theodor Weinlig, fos "mestre" de Richard. Aquest li va exigir no compondre res durant mig any i ser instruït a la tècnica de composició. L'estudiant va estar d'acord i sovint va prendre Mozart com a model. A la dreta es veu un dibuix de Mozart.

Com a recompensa per abstenir-se de compondre, se li va permetre fer una Fantasia per a Piano i va ser elogiat per això. Per a l'estiu havia completat una Sonata per a Piano en si bemoll major per a quatre mans, que posteriorment va orquestrar.

Sota la impressió de la interpretació de Rosalie del personatge Gretchen del Faust, va escriure set composicions basades en el Faust de Goethe, que va revisar el 1832. Aviat van seguir tres preludis. A l'hivern següent de 1831/32 es va interpretar l'Obertura en D en un concert de la Gewandhaus. La influència de l'Obertura Coriolà de Beethoven va ser inconfusible. Els seus èxits d'aprenentatge en la tècnica de la fuga van desembocar a la segona Obertura en do major. Es va perdre la tercera obertura en el meu bemoll major.

Amb la referència a El Rey Enzo, Isolda fa referència a l'obertura en Mi menor i la música teatral sobre la tragèdia històrica d'Ernst Raupach en cinc actes 'König Enzo'. Rosalie va aconseguir la seva representació com a pròleg de l'obra teatral.

**1832:** La imatge central representa una escena de l'òpera "Les Nonces", l'esborrany d'un tema tràgic d'òpera que Richard es va inspirar per escriure sobre el llibre de cavalleries de Johann Gustav Büsching.

Exposa la cerimònia fúnebre on la dona apareix pàl·lida i silenciosa i s'esfondra al costat del fèretre.

La seva germana Rosalie, l'aprovació de la qual anhelava Richard, no s'entusiasme amb el treball i, decebut, Wagner va destruir el seu manuscrit.

A la dreta hi ha dues composicions de Wagner d'aquell any. En sis setmanes va compondre una Simfonia en do major en quatre moviments, l'única que havia compost aleshores. Va ser estrenada pels alumnes del conservatori i va obtenir cert èxit. El 1833 es va escoltar a la Gewandhaus de Leipzig. La fuga final està fortament basada a Mozart: el jove compositor encara buscava el seu propi estil.

El lluitador per la llibertat polonesa, Vincenz Graf Tyskiewitz, a qui Richard va conèixer a Leipzig, el va portar a Brno. Es van detenir a Dresden, on s'allotjaven altres emigrants de Polònia. Es va celebrar un amistós dinar de comiat en honor del Comte, en què es va brindar pels polonesos "sota dolls de xampany". Aquesta escena podria ser l'explicació de la imatge d'Isolda del castell de Dresden a l'esquerra.

No obstant, no va estar completament inactiu com a músic durant aquest temps. El seu amic de la infància Theodor Apel li va enviar el poema Glockentöne, al qual espontàniament li va posar música. Si bé aquesta no va ser la primera composició de cançons, va ser la primera que va escriure amb veritable sensibilitat i expressivitat. La cançó també és impossible de trobar.



**1833:** Isolda ja havia après a dibuixar millor, les aquarel·les són més delicades i ben presentades.

Aquest any la dedica a recordar "Les Fades", la primera òpera acabada per Wagner a Würzburg, i acaba l'obra amb la frase "Fin. Déu sigui lloat".

A l'aquarel·la es representa l'última escena, quan Arindal ressuscita Adda petrificada tocant la seva lira.

**1834:** A l'esquerra d'un gran arbre, hi ha una escena de "La Prohibició d'Estimar". La segona obra completada per Wagner, encara que realment la va acabar el 1836. A la dreta una escena de 'Capulets i Montescos' de Bellini, però Isolda només posa a baix "Romeo" ja que per a aquest paper Wagner somiava només la seva admirada Wilhelmine Schröder Devrient ( una dona feia aquest paper de Romeu com Mezzosoprano)

**1835:** Wagner era director musical del teatre de Magdenbourg, i hi va fer representar "Christope Colomb" del seu amic T. Apel, així que una de les imatges de l'aquarel·la és la de Cristòfor Colom en un vaixell. Un altre motiu és Nuremberg amb la Lorenzkirche, representant una baralla popular enorme que va tenir lloc i que va cessar de cop (això ho va posar Wagner després igual a 'Els Mestres de Nuremberg').

Una altra escena és de l'òpera 'La Família suïssa' de Joseph Weigl, ja que una vegada més va participar la seva admirada Wilhelmine Schröder Devrient. I finalment una part de Bayreuth per on va passar per primera vegada aquell any, i li va encantar la ciutat.

(Continuarà)

